

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Από Σαν Σερα

Τιτερές, μάγια και μινταχάρια
μολιτοπούλα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αλεξάνδρεια – Γπειές, μάγια και μπαχάρια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Δήμητρα Ιωάννου, 2021
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Maurizio Blasetti/Trevillion Images,
Click Bestsellers/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2021, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4142-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4143-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Η
Ε
Σ
Α
Ν
Θ
Ρ
Ω
Π
Α

Τιτάνες, μάγια και μινιατούρα

*Στη γυναίκα που έφυγε από την Αλεξάνδρεια...
Και στον άντρα που την περίμενε στην Αθήνα...
Γιατί ορισμένα πράγματα είναι γραφτό να συμβούν...*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Πρέπει να σε γνωρίσω...

Μάρτιος 1948

Δε θα σου πω ποτέ τις αλήθειες μου...

Δε θα μάθεις ποτέ γιατί ήρθα κοντά σου...

Όμως, θα σε κάνω να περάσεις πολύ καλά με τα ψέματά μου...

Αυτό σ' το χρωστώ, πριν γίνουν όλα όσα είναι γραφτό να συμβούν...

Κάθε μέρα η Ραλλού επαναλάμβανε μέσα της αυτά τα λόγια. Σαν προσευχή... Σαν υπόσχεση... Αν και δεν πίστευε σε κανέναν θεό...

Κάθε πρωί στεκόταν και παραμόνευε στο ίδιο σημείο, στις δέκα ακριβώς, όταν η άλλη έβγαινε ατσαλάκωτη για την πρωινή της βόλτα στα μαγαζιά της κοσμοπολίτικης Σερίφ Πασά. Κρατούσε την ανάσα της τότε και ρουφούσε άπληστα κάθε της κίνηση και κάθε εικόνα, αθέατη πίσω από τον φοίνικα που στεκόταν περήφανος στο πεζοδρόμιο και της πρόσφερε την προστασία του, ανυποψίαστος για τα σχέδιά της.

Τα γκριζα μάτια της μισόκλεισαν και κάρφωσαν με χίλια μαχαίρια τη νεαρή λευκοντυμένη φιγούρα που έβγαινε τώρα στηντή από την έπαυλη της Ρου ντε Πτολεμέ, ενώ τα χέρια της σύρθηκαν με μανία πάνω στον τραχύ κορμό του φοίνικα. Τα τράβηξε ξαφνιασμένη και τους έριξε μια γρήγορη ματιά. Είχαν γδαρθεί!

Δεν πειράζει, θα μου χρειαστεί... σκέφτηκε και ένα νοσηρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της.

Από τότε που η Μάνα τής είχε μιλήσει για *την άλλη*, ένα φίδι στριφογύριζε στο στήθος της και ούτε που την άφηνε να ησυχάσει. Περιπλανιόταν σαν το φάντασμα στους σκοτεινούς υγρούς φτωχομαχαλάδες τις νύχτες και πεταγόταν κάθιδρη στο φτηνό της στρώμα, παλεύοντας να πάρει ανάσα. Το μόνο που την ηρεμούσε κάπως όλο αυτόν τον καιρό ήταν το σχέδιό της. Και αυτό που θα ακολουθούσε.

Η δικαιοσύνη... σκέφτηκε μοχθηρά.

Έπρεπε, όμως, να είναι πολύ προσεκτική. Εκείνη η ξερακιανή Αγγλίδα συνοδός, που ακολουθούσε παντού *την άλλη* σαν το γεράκι, και ο σοφέρ με το μαύρο κουστούμι και το γυαλιστερό πηλήκιο δεν την άφηναν στιγμή από τα μάτια τους.

Κι όμως από χθες κάτι είχε αλλάξει! Η Αγγλίδα δε φάνηκε πουθενά και *η άλλη* μπήκε μόνη της στη λευκή Ρολς Ρόις, που με τις ώρες κέρωνε και χαϊδολογούσε υπομονετικά ο οδηγός, λες και είχε στα χέρια του κάποια κακομαθημένη ερωμένη.

Χθες είχε δειλιάσει και όλη τη νύχτα έβριζε τον εαυτό της για τη χαμένη ευκαιρία. Σήμερα, όμως, η Αγγλίδα ήταν άφαντη ξανά. Σήμερα δε θα ξανάκανε το ίδιο λάθος!

Το πνιχτό καμπανιστό γελάκι της κοπέλας που επιβιβαζόταν στο πολυτελές αυτοκίνητο την έκανε να σφίξει τα δόντια και να πάρει βαθιά ανάσα. Η πόρτα έκλεισε και η λευκή λιμουζίνα ξεκίνησε να κυλά, επιταχύνοντας γοργά προς το μέρος της.

Τώρα!

Η λέξη ήχησε σαν κανονιά στο μυαλό της και διέλυσε φόβους και δισταγμούς. Στο κάτω κάτω αυτό δεν έλεγε συνέχεια ο πατέρας της; Πρέπει να πονέσεις για να τα καταφέρεις!

Πατέρας να σου πετύχει κι αυτός! ούρλιαξε το μυαλό της και η σκέψη του της έδωσε την ώθηση που χρειαζόταν για να πεταχτεί αστραπιαία στον δρόμο.

Το στρίγκλισμα των φρένων ανακατεύτηκε με τις κοιμημένες κραυγές μια Γαλλίδας νταντάς που είχε βγάλει βόλτα ένα κοιμισμένο βρέφος στο απέναντι πεζοδρόμιο. Τα ρουθούνια της γέμισαν από το άρωμα των κρίνων και των ρόδων που πάντα πλημμύριζε την

πεντακάθαρη Ρου ντε Πτολεμέ με τα πλούσια αρχοντικά. Ο φαραωνικός ήλιος της Αλεξάνδρειας χώθηκε στα μάτια της σαν λεπίδα και ένωσε τα βλέφαρά της να συσπώνται βίαια.

Ένας οξύς πόνος στην αριστερή πλευρά του κορμιού της. Ένα δυνατό τράνταγμα στο κεφάλι.

Πόρτες που ανοιγόκλεισαν. Φωνές. Τρομαγμένες φωνές.

Τα είχε καταφέρει!

Δυο γερά χέρια την ανασήκωσαν και η τραχιά φωνή καρφώθηκε στα μηνίγγια της και την έκανε να ανοίξει τα μάτια.

«Είσαι ολωσδιόλου τρελή;»

Τελικά το εγχείρημά της είχε στεφθεί με απόλυτη επιτυχία. Το αμάξι είχε σταματήσει και ο οδηγός με την επιβάτισσά του ήταν ήδη σκυμμένοι πάνω της, γλωμοί από αγωνία. Ήθελε να φωνάξει, να χορέψει από τη χαρά της και όσο για τον πόνο στο αριστερό της χέρι; Ψιλοπράματα! Παρ' όλα αυτά, φυσικά καμώθηκε τον ψόφιο κοριό.

«Arrête,* Παναγιώτη! Δε βλέπεις πως πονάει; Μην την ταράζουμε κι άλλο!» Η απαλή φωνή ακούστηκε ζυμωμένη με ανησυχία και την έκανε να στρέψει με δυσκολία τα μάτια στο πρόσωπο της άλλης.

Η αλήθεια ήταν πως ζαλιζόταν από το τράκο, παρ' όλα αυτά ήταν τόσο μεγάλη η λαχτάρα της να την αντικρίσει, που γρήγορα κατάφερε να εστιάσει στο νεανικό πρόσωπο.

Την παρακολουθούσε καιρό, όμως πρώτη φορά την έβλεπε από τόσο κοντά. Πόσο όμορφη ήταν η νεαρή δεσποινίς Κοσμίδη με τα γκριζα μάτια της, τα καστανά λαμπερά μαλλιά, το φωτεινό δέρμα, τα κερασένια χείλη και τα απεγάδιαστα ρούχα.

Την είδε να της τείνει τα χέρια και σήκωσε βιαστικά τα δικά της για να την αγγίξει... Για να σπιλώσει το αστραφτερό λευκό μετάξι με το αίμα της και τη βρόμα του δρόμου.

* Σταμάτα.

Η καρδιά της γοργοχτύπησε στη θέα του λερωμένου πουκάμισου. Σαν υπογραφή έμοιαζε ετούτος ο λεκές. Έτσι ακριβώς θα έμπαινε κι εκείνη στη ζωή της. Θα τη λέρωνε... θα τη διάβρωνε... και θα την γκρεμοτσάκιζε από το άπιαστο βάθρο της.

«Είσαι καλά; Χτύπησες; Μπορείς να σηκωθείς;» τη ρώτησε επιτακτικά ο οδηγός κι εκείνη έγνεψε αβέβαια.

«No... νομίζω...» Η ζαλάδα από το τράνταγμα τη βοηθούσε να υποδυθεί τον ρόλο της στην εντέλεια.

«Μήπως πρέπει να την πάμε στο Κοτσίκιο*»; πρότεινε η δεσποινίς Κοσμίδη αλλά εκείνη έγνεψε αρνητικά.

«Όχι, σας παρακαλώ, είμαι καλά...»

Ο οδηγός εξέτασε έμπειρα το χέρι της. «Δεν έχει σπάσει. Τη γλίτωσες με μερικές γρατσουνιές», της είπε και μόρφασε δύσπιστα, βλέποντας το πρόσωπό της να συσπάται από μια έντονη έκφραση πόνου.

Η κυρά του την κοίταξε σκεπτική. «Οπότε μάλλον αποφύγαμε τα χειρότερα. Καλύτερα ας αφήσουμε τα νοσοκομεία, Παναγιώτη. Θα έλεγα να την πάμε στο σπίτι, αλλά ούτε το κανάλι της Μαχμουντίας δε μας ξεπλένει αν όλο αυτό φτάσει στα αυτιά του πατέρα...»

Πολύ ενδιαφέρον! Τόσο πολύ φοβόταν τον μεγάλο και τρανό Βύρωνα Κοσμίδη η κόρη του;

«Δε χρειάζεται να κάνετε τίποτα για μένα...» ψιθύρισε και δεν της ξέφυγε το ανακουφισμένο βλέμμα του πλουσιοκόριτσου.

«Να την πάμε τουλάχιστον στο σπίτι της», είπε στον οδηγό της, που έγνεψε με σκοτεινιασμένο πρόσωπο.

«Πού μένεις;» τη ρώτησε ο Παναγιώτης, ανοίγοντας την πόρτα.

«Στο Αταρίν. Στη Σαλάχ ελ Ντιν», του απάντησε, κρατώντας το δεξί της μπράτσο και μορφάζοντας από πόνο.

«Είμαι η Ισιδώρα Κοσμίδη. Πώς σε λένε;» τη ρώτησε όταν βολεύτηκαν στο άνετο κάθισμα.

* Νοσοκομείο των Ελλήνων, το οποίο εγκαινιάστηκε το 1938.

«Ραλλού... Ραλλού με λένε...» αποκρίθηκε με φωνή σβησμένη, προσποιούμενη πως πονούσε.

Μέχρι να φτάσουν στο Αταρίν και στην οκέλα* όπου έμενε, φρόντισε να αφήσει κι άλλους λεκέδες. Έναν στο παράθυρο και άλλους δυο στα καθίσματα, μουρμουρίζοντας τα λόγια που της είχε μάθει η Μάνα. Έπειτα το χέρι της γλίστρησε προσεκτικά στην τριμμένη τσέπη του λευκού της φορέματος και τράβηξε ένα μικρό ραμμένο πουγκί. Μέσα του είχε ένα άμορφο λιώμα από πέταλα λουλουδιών και κερί, όλα ζυμωμένα με μια σπάνια φωτογραφία της Ισιδώρας Κοσμίδη που είχαν κόψει από τον *Ταχυδρόμο*. Με τις ώρες η Μάνα, ο Ρασταμπάν και εκείνη μελετούσαν μέσα στον καπνό για να μπερδέψουν τον νου της πλούσιας κληρονόμου που πόζαρε σοβαρή σε μια εσπερίδα στον Ελληνικό Ναυτικό Όμιλο Αλεξάνδρειας. Με τρόπο παράχωσε το πουγκί στο δερμάτινο τσεπάκι πίσω από το κάθισμα του οδηγού. Σίγουρα θα το έβρισκε κάποια στιγμή ο δύστροπος Κύπριος, αλλά ανάθεμα κι αν έπαιρνε χαμπάρι τι ήταν.

Η Ραλλού έβγαλε έναν στεναγμό ικανοποίησης και έγειρε το κεφάλι πίσω, κλείνοντας τα μάτια. Ακόμα κι αν το πετούσε σύντομα ο Παναγιώτης, τα υλικά ήταν καλά ξαστριωμένα και η Μάνα της είχε πει ότι μια δυο μέρες ήταν αρκετές για να κάνει τη δουλειά του.

Σκοπός τους ήταν να δέσει δυο καρδιές με φιλία. Τη δική της και της αρχόντισσας.

‘Η μάλλον μόνο της αρχόντισσας, διόρθωσε τον εαυτό της και τα γκριζα μάτια της μισόκλεισαν θυμωμένα.

Γιατί η δική της ήταν τόσο σκληρή όσο και ο οψιδιανός, το κόσμημα που κρεμόταν καλά φυλαγμένο στο στήθος της!

* Πολυκατοικία.

Ραλλού

Μόνη πια, η Ραλλού χασκογέλασε, μασουλώντας ένα *σιμίτ** πασπαλισμένο με *ντόα*** στην ησυχία του δωματίου της. Ναι, το θέατρό της ήταν πολύ πετυχημένο, και η Ισιδώρα Κοσμίδη κατάπιε τα ψέματά της αμάσητα. Αντίκρισε τα ρυτιδιασμένα μούτρα και το ξεδοντιασμένο χαμόγελο του Χασάν, του μπουάπη,** με βουβή έκπληξη, ανέβηκε πρόθυμα στο τρίτο πάτωμα της σαραβαλιασμένης οκέλας, που κρατούσε φυλακισμένη τη στυφή μυρωδιά της κλεισούρας και του μπαγιάτικου καμούν****, και τη βοήθησε να ξεαπλώσει στο κρεβάτι της, στέλνοντας τον Παναγιώτη να αγοράσει κουλούρια από τον μικροπωλητή της γωνίας.

Αυτός ήταν άλλου παπά ευαγγέλιο. Η Ραλλού διάβαζε ήδη τη δυσπιστία στα πανέξυπνα μάτια του στρουφνού Κύπριου σοφέρ, που ήταν σίγουρος ότι πήγαινε να εκμεταλλευτεί την καλόψυχη κυρά του.

Κατάλαβε την αλήθεια δηλαδή... σκέφτηκε, καταχωρίζοντας τον μεθοδικά στη λίστα των εχθρών της.

«Η οικογένειά σου;» τη ρώτησε με απορία η Ισιδώρα κι εκείνη έσκυψε δυστυχισμένα το κεφάλι.

«Μόνο ο πατέρας μου. Κι αυτός έχει παρακάρει για Μασσαλία. Μένω μόνη μου», της απάντησε. Φυσικά έλεγε πάλι ψέματα και κρατήθηκε να μη γελάσει, όταν την είδε να σφίγγει με συμπόνια τα χείλη.

* Κουλούρι.

** Μείγμα από αλάτι, πιπέρι και κύμινο.

*** Θυρωρός.

**** Κύμινο.

Καλοδέχτηκε λαίμαργα το πάκο με τις αιγυπτιακές λίρες που άφησε στο σαρακοφαγωμένο κομοδίνο της η Ισιδώρα, και ως προσποιήθηκε το αντίθετο, καθώς και τη διαβεβαίωσή της ότι θα περνούσε να τη δει την επόμενη μέρα.

Τα βήματα του Κύπριου σοφέρ που κατέβαιναν τη φθαρμένη σκάλα και το απαλό θρόισμα της μεταξωτής φούστας της Ισιδώρας Κοσμίδη ανακατεύτηκαν με τη μελωδική φωνή του μουεζίνι, που καλούσε σε προσευχή τους πιστούς από το τζαμί του Αταρίν. Η Ραλλού πήρε το ποτήρι στο οποίο είχε πει νερό η αρχόντισσα και το έβαλε προσεκτικά σε ένα μικρό χάρτινο κουτί που είχε βρει έξω από το *Hannaux**, χαμογελώντας ικανοποιημένη. Το σάλιο της Ισιδώρας Κοσμίδη άξιζε χρυσάφι και θα έκανε τη δουλειά τους πολύ πιο εύκολη και αποτελεσματική. Κατόπιν έβγαλε τα ρούχα της και ξάπλωσε στο σκληρό στρώμα της. Οι παράλληλες λωρίδες φωτός που έμπαιναν από τα χαλασμένα στόρια του παραθύρου σαν να διασκέδαζαν κάπως τώρα την ασχήμια του ελεεινού δωμάτιου.

Όχι, δεν ήταν η ιδέα της. Η μέρα της φάνταζε πιο φωτεινή και η μοίρα είχε αρχίσει να της δείχνει επιτέλους το καλό της πρόσωπο...

Όταν η Ραλλού άνοιξε τα μάτια της είχε ήδη νυχτώσει. Το φεγγάρι έστελνε την απόκοσμη ενέργειά του στο δωμάτιο και οι ασημογάλαζες ανταύγειες που την έλουζαν την έκαναν να νιώσει ακόμα πιο μόνη. Πήρε μια βαθιά στενόχωρη ανάσα και κουλουριάστηκε σαν βρέφος στο αριστερό της πλευρό. Λες και κάποιος δαίμονας είχε κόψει βίαια το νήμα του χρόνου στο διαμέρισμα της οκέλας της Σαλάχ ελ Ντιν και την είχε αποκόψει από τους φυσιολογικούς ανθρώπους. Αν δεν υπήρχε η Μάνα, θα ήταν καταδικασμένη να πεθάνει εδώ μέσα καθηλωμένη στην ερημιά της, παρέα με τις φωνές και τα φαντάσματα.

* Ιστορικό πολυκατάστημα της Αλεξάνδρειας.

Τίποτα δεν ήταν το ίδιο από τότε που είχε πεθάνει εκείνη που τη γέννησε. Ήταν τότε μόλις επτά χρόνων κι όμως είχε πλήρη συναίσθηση ότι είχε διαλυθεί ο κόσμος της.

Μόνο είχε διαλυθεί; Συντρίμια είχε γίνει!

Η Ραλλού έφερε στη μνήμη της τα λαμπερά καστανά μάτια της μητέρας της και έσιμξε τα φρύδια. Δεν τη συμπαθούσαν εύκολα την Κατερίνα από τη Λήμνο οι άλλες γυναίκες, έτσι όπως ήθελε όλα τα αρσενικά ξετρελαμένα στα πόδια της. Ήταν θηλυκό μοιραίο, που κουβαλούσε μέσα του τη λαγνεία και τη συμφορά και έκλεβε όλη την προσοχή τριγύρω, όλους τους πόθους και όλους τους στεναγμούς. Όταν μπαινόβγαινε στα αχτάρικα* και περνούσε από τα σοκάκια του Αταρίν με το κόκκινο φουστάνι και τα λυτά φλογάτα της μαλλιά, οι μικροπωλητές τη φώναζαν με το όνομά της, ενώ οι μαγαζάτορες της πρόσφεραν δωράκια από την πραμάτεια τους. Όταν έστριβε στη γωνία, οι πιο τσαούσες γειτόνισσες έφτυναν στο χώμα με φθόνο, ενώ οι πιο φοβισμένες εξαφανίζονταν από μπροστά της, κλείνοντας όπως όπως τα διαλυμένα παραθυρόφυλλα στις χαράμπες**.

«Αλσααχίρα!»*** απλώνονταν το σούσουρο και το μίσος τριγύρω και εκείνη όχι μόνο δε χολόσκαγε αλλά το απολάμβανε κιόλας. Στο κάτω κάτω ήξερε πράγματα που αυτές οι ανόητες ούτε στα όνειρά τους δεν είχαν δει! Είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της και λύσσαγε από μανία, επειδή έπρεπε να υπηρετεί τις μεγαλοκυράδες στα αρχοντικά του Καρτιέ Γκρεκ. Ποια, εκείνη, που έπρεπε να είναι η ίδια αρχόντισσα με τα σέα και τα μέα της!

Η Ραλλού μόλις είχε κλείσει τα πέντε της χρόνια όταν η Κατερίνα την έσυρε από το χέρι σε εκείνη την απόμερη γειτονιά κοντά στο Σεράπιο, σε ένα σοκάκι που είχε ξεχάσει ο Θεός και είχε κρύψει ο Διάβολος. Η μικρή είχε νιώσει το στομάχι της να συσπάται από αηδία λόγω της βρόμας των σάπιων σκουπιδιών σε συνδυα-

* Καταστήματα που πουλούσαν μπαχάρια και βότανα.

** Ετοιμόρροπο κτίσμα.

*** Η μάγισσα!

σμό με τη βαριά μυρωδιά από τον πάγκο του μικροπωλητή που τηγάνιζε εντόσθια στην άκρη του δρόμου. Σφίχτηκε πάνω στη μάνα της για να αποφύγει τους ζητιάνους με τα βρομερά χνότα και τα θολά μάτια που φώναζαν κλαψιάρικα: «Δελά για μοχσενίν!*

Μπήκε με τρεμάμενα πόδια στην ωχρή τρώγλη και η καρδιά της κόντεψε να πεταχτεί από το στήθος της όταν αντίκρισε τη χιλιορουτιδιασμένη γριά που καθόταν πάνω στις μεταξωτές μαξιλάρες σαν τρομερό τζίνι μέσα στον μαυλιστικό καπνό που έβγαζαν τα μπουχούρια και τα θυμιατά. Δίπλα της ένας τεράστιος άντρας με σοκολατένιο δέρμα, ξυρισμένο κεφάλι και κόκκινη κελεμπία με παράξενα κεντίδια την έκοβε αγριωπά από πάνω ως κάτω με τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια του.

«Την έφερες επιτέλους...» μουρμούρισε η γριά στα αραβικά. «Να δω...» ζήτησε επιτακτικά και η Κατερίνα τράβηξε ψηλά το μανίκι της Ραλλούς. Το εκ γενετής σημάδι στο αριστερό της μπράτσο έμοιαζε με φίδι έτοιμο να σαλέψει κάτω από το ύφασμα. Τα μάτια του θεόρατου μαύρου ανοιγόκλεισαν πυρετικά, ενώ η γριά έβγαλε ένα ικανοποιημένο μουγκρητό.

«Μπεντ ελ Τινίν...»** είπε και τους έκανε νόημα με το κοκαλιάρικο δάχτυλό της να πλησιάσουν.

Η Ραλλού ήθελε να τρέξει, να φύγει μακριά, αλλά τα πόδια της είχαν παραλύσει και δεν αντέδρασε όταν η μάνα της και ο άντρας την έσυραν μπροστά στη γριά. Τα γέρικα χέρια άρπαξαν το κεφάλι της και η Ραλλού ένωσε τα γαμψά της νύχια να χώνονται στη βάση του κρανίου της, αλλά δεν έβγαλε άχνα.

«Είμαι η Ομ ελ Δελ***, αλλά εσύ θα με λες Μάνα...» της ψιθύρισε η γριά και γραπώνοντας το σαγόνι της της φύσηξε έναν πηχτό καπνό μέσα στο στόμα. Όλα τα όνειρα και όλους τους επιάλ-

* Για τον Θεό, φιλόανθρωποι!

** Η Κόρη του Δράκου...

*** Η Μάνα της Νύχτας.

τες της γης είδε η Ραλλού όταν ο καπνός γέμισε τη μύτη και τα πνευμόνια της. Όλες οι φωνές των δαιμόνων έμοιαζαν να σκληρίζουν στο κεφάλι της και εκείνη άρχισε να ουρλιάζει μαζί τους από φρίκη. Έκλαιγε γοερά και παρακαλούσε την Κατερίνα να τη βοηθήσει, όμως εκείνη έστεκε και την παρακολουθούσε ασάλευτη με ένα χαμόγελο στο στόμα δίπλα στον άντρα, που μουρμούριζε λόγια ακατάληπτα σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε κανείς.

Διαφορετική γύρισε εκείνη τη μέρα στο σπίτι της η Ραλλού. Δεν τους φοβόταν πια τους επιάλτες και άρχισε να φιλιώνει με το σκοτάδι, να χωρά και να μεγαλώνει μέσα σε αυτό. Όλη η φρίκη που ένιωσε εκείνη την πρώτη μέρα που αντίκρισε τη Μάνα αντικαταστάθηκε με ανυπομονησία και απαντοχή για την ώρα που θα χτυπούσαν ξανά τη φαγωμένη πόρτα της.

Τις επόμενες φορές που την επισκέφτηκαν, ένας καινούργιος κόσμος εμφανίστηκε μπροστά της γεμάτος θαυματουργά φυτά, σπάνια υλικά, μυστικούς ψαλμούς και κρυφές συνταγές για ξόρκια και μαγανείες, λιώματα και μπουχούρια για κάθε χρήση και κάθε περίπτωση. Παρακολουθούσε εκστασιασμένη τον Ρασταμπάν –αυτό ήταν το όνομα του γίγαντα– να ανοίγει το παμπάλαιο δερμάτινο βιβλίο, που είχε απ' έξω χαραγμένο τον αστερισμό του Δράκοντα, και να απαγγέλλει με φωνή ιερατική τα περίεργα ορنيθοσκαλίσματα που ήταν γραμμένα μέσα. Αέρας σηκωνόταν τότε ξαφνικά μέσα στο ετοιμόρροπο σπίτι και της πάγωνε το αίμα, γιατί ήξερε ότι ερχόταν εκεί μέσα κάτι δυνατό και εξώκοσμο, κάτι που δεν έπρεπε ποτέ να θυμώσει αλλά μόνο να προσκυνά.

Όσο περνούσε ο καιρός, το νεαρό μυαλό της εξοικειωνόταν και ρουφούσε τις νέες γνώσεις σαν το σφουγγάρι. Λες και το κορίτσι με το σημάδι του δράκου στο μπράτσο ήταν γεννημένο ακριβώς γι' αυτόν τον σκοπό· για να μάθει βήμα βήμα και σελίδα τη σελίδα τον φόβο, το χάος και το έρεβος. Δυο χρόνια πέρασαν σαν το νερό και η μικρή Ραλλού ένιωθε ευτυχισμένη. Μάνα και κόρη γύριζαν από το καλύβι της Μάνας κάθε Κυριακή την ίδια στιγμή που οι μεγαλοκυράδες του Καρτιέ Γκρεκ γύριζαν από τη

λειτουργία στον Ευαγγελισμό ή στον Άγιο Σάββα και κατόπιν κάθονταν για το τσάι και το γλυκό τους στον *Αθηναίο* μαζί με την υπόλοιπη *crème de la crème** της Αλεξάνδρειας.

Ποτέ ο πατέρας της Ραλλούς δεν τις ρωτούσε πού πήγαιναν, ποτέ δεν τις ρωτούσε τίποτε απολύτως. Όσο είχε αγκαλιά την μποτίλια του ποσώς τον ένοιαζαν οι απουσίες και τα ξεπορτίσματα τους. Όλοι στη γειτονιά αναρωτιούνταν πώς είχε ξεπέσει ετούτη η μορφοιά η Κατερίνα, που περπατούσε και έκαιγε τις πέτρες, με τον χαραμοφάη τον Αντώνη και μακάριζαν το δώρο που του είχε στείλει ο Αλλάχ. Δεν ήταν άσχημος άντρας ο Αντώνης, το αντίθετο μάλιστα, όμως τον είχε χαννώσει το ποτό που έπινε καθημερινά στα καπηλειά μαζί με το χασίς που μοιραζόταν με τις παρέες του στους φτωχομαχαλάδες.

Όσπου συνέβη το κακό που έφερε τα πάνω κάτω. Σαν κεραυνός εν αιθρία έπεσε ο θάνατος της Κατερίνας και το νέο διαδόθηκε γρήγορα στη γειτονιά. Μεγάλη χαρά πήραν οι γειτόνισσες που γλίτωσαν από τον κοκκινομάλλικο δαίμονα και τώρα μπορούσαν να σταματήσουν να φυλάνε τους άντρες τους, ενώ ο Αντώνης ήταν ως συνήθως χαμένος στον κόσμο του, λιώμα από το πιότο και το χασίς.

«Σταμάτησε η καρδιά της», είπε ο γιατρός που απλώς διαπίστωσε τον θάνατό της, αποφεύγοντας το πονεμένο βλέμμα του κοριτσιού, που κοίταζε σαν χαμένο μια αυτόν και μια τη μάνα του.

Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που η Ραλλού αντίκρισε την Ομ ελ Δελ έξω από τη χαράμπα της. Την είδε να μπαίνει αθόρυβα στο δωμάτιο συνοδευόμενη από τον Ρασταμπάν, όταν οι γειτόνισσες είχαν φύγει και ο Αντώνης τα 'πινε σε κάποιο καταγώγιο, αφήνοντας το παιδί μόνο με τη νεκρή. Κατακόκκινα τα ρούχα τους με περίτεχνα κεντίδια και σύμβολα, έφεραν το χρώμα που αγαπούσε η νεκρή.

«Το Βέλος της Ουεπουαβέτ.** Δυνατός εχθρός τής επιτέθηκε.

* Το πιο εκλεκτό τμήμα μιας κοινωνίας, ενός συνόλου.

** Μαγικό φίλτρο.

Δυνατό το μαϊκό του... Φτιαγμένο από ισχυρή μάγισσα... Γυναίκα... Πάθος... Ζήλια που τσουρουφλίζει τα σωθικά... Άντρας ήταν στη μέση... Δεν ήρθε σ' εμένα... Αγνόησε τα σημάδια...» μουρμούρισε η γριά κι ο Ρασταμπάν άγγιξε προσεκτικά τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και τις κόκκινες κηλίδες στον λαιμό της νεκρής.

Η Ομ ελ Λελ γύρισε στη Ραλλού με μάτια που έκαιγαν. «Μην ξεχνάς πως είμαι η Μάνα σου και είσαι η κόρη μου. Δύσκολοι καιροί θα 'ρθουν, αλλά θα είμαι κοντά σου. Η Μοίρα σου το πρόσταξε κι εγώ θα γίνω βοηθός της. Θα σφίξεις την καρδιά σου και δε θα χύσεις άλλο δάκρυ, γιατί σε ετοιμάζω για κάτι σπουδαίο. Σε πλούτη και σε παλάτια θα ζεις και οι άνθρωποι θα φιλούν το χώμα που πατάς όταν έρθει το πέρας των καιρών...»

Η αλήθεια είναι πως η Ραλλού δε θα είχε επιβιώσει μετά τον θάνατο της Κατερίνας χωρίς τη Μάνα. Ο Αντώνης στα δεκατρία της την παράτησε για να ακολουθήσει μια πλούσια Αθηναία στον τόπο της, ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του και παρατώντας άκαρδα το δύστυχο το ορφανό. Τότε ξεκίνησαν η πείνα και η μαύρη δυστυχία για τη Ραλλού.

Η γριά ήταν σκληρή και πολλές φορές την άφηνε στην τύχη της κι ούτε της καιγόταν καρφί για τα βάσανά της. Λες και τη σκληραγωγούσε επίτηδες, εκπαιδευόντάς τη για κάποια άγρια μάχη που η Ραλλού δεν μπορούσε καν να φανταστεί. Στάλα στάλα τής έδινε τη βοήθειά της και μόνο όταν η μικρή έφτανε στα όρια της ή είχε χωθεί στους μπελάδες ως τον λαιμό.

Το τρυφερό κοριτσάκι που είχε πρωτοχτυπήσει την πόρτα της είχε πλέον χαθεί για πάντα, δίνοντας τη θέση του σε μια αδυσώπητη νεαρή γυναίκα με άγριο βλέμμα και βάνουση ψυχή, που ήταν προγραμματισμένη να μη διστάσει μπροστά σε τίποτα προκειμένου να επιβιώσει.

Τα πέντε χρόνια που ακολούθησαν πέρασε διά πυρός και σιδήρου, βλέποντας, δοκιμάζοντας και κάνοντας τα πάντα, ενώ παράλληλα συνέχισε τις επισκέψεις της στην τρώγλη της Ομ ελ Λελ. Είχε φτάσει στα δεκαοκτώ και η υπομονή της είχε αρχίσει

να δοκιμάζεται σοβαρά με τη γριά. Μπορεί να μάθαινε την τέχνη της, όμως δεν έβλεπε κανένα φως, ούτε φυσικά και τα ένδοξα μελλούμενα που της είχε υποσχεθεί. Παρ' όλα αυτά δε διανοήθηκε να ξεμακρύνει, καθώς η Μάνα και ο θεόρατος Ρασταμπάν ήταν οι μόνοι πραγματικά δικοί της άνθρωποι.

Ώσπου δυο μήνες πριν όλα άλλαξαν. Μια Κυριακή η Μάνα διέταξε τον Ρασταμπάν να φτιάξει ένα μείγμα χέλμπας, δαιμοναριάς και σανταλόξυλου και μιας κατάμαυρης σκόνης με τα κρυφά του βότανα και οι τρεις τους έψαλαν, μέχρι που η Μάνα έπαψε να τους μιλά και άρχισε να κοιτά με μάτια γυάλινα το κενό. Ο Ρασταμπάν τής έκανε νόημα να μη βγάλει άχνα, γιατί η Ομ ελ Λελ άκουγε τις ψυχές. Όταν μίλησε έπειτα από λίγο, η φωνή της ακούστηκε αλλιώςτικη και ξένη, αλλά ήταν κάτι που η Ραλλού είχε συνηθίσει και δεν της έκανε εντύπωση. Αυτό που τη συγκλόνισε, όμως, ήταν τα λόγια της Μάνας, που μιλούσαν για μια κοπέλα με την οποία έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες βροχής.

Μια μεγαλοκυρά. Μια αρχόντισσα. Την κόρη του Βύρωνα Κοσμίδη του βαμβακά που ήξεραν και οι πέτρες εντός και εκτός Αλεξάνδρειας. Την Ισιδώρα Κοσμίδη!

Όταν συνήλθε η γριά, βρήκε τη Ραλλού να την περιμένει γεμάτη ανυπομονησία και πανέτοιμη για δράση. Χαλάλι η υπομονή, χαλάλι οι θυσίες, χαλάλι η πείνα και οι εξευτελισμοί! Τώρα πια ήξερε ποιος ήταν ο κρυμμένος θησαυρός και ποια ήταν η μεγάλη ευκαιρία της ζωής της και ανυπομονούσε να απλώσει το χέρι να την αρπάξει και να τη σφίξει στα δάχτυλά της.

«Κόρη του Δράκου, έγινες πιο σκληρή κι από τον γροανίτη του Ασσουνάν!» της είπε με θαυμασμό ο Ρασταμπάν και εκείνη τον αντάμειψε με ένα χαμόγελο. «*Σουκράν για Οστάζ*».*

Εκείνη τη νύχτα η Ραλλού δεν έφυγε από τη χαράμπα της Ομ ελ Λελ. Μέχρι τα ξημερώματα τρεις μαύρες ψυχές μελετούσαν τα ζοφερά τους σχέδια. Το φως της αυγής στάθηκε πολύ αδύναμο

* Ευχαριστώ, Δάσκαλε.

για να διαλύσει το σκοτάδι που είχαν σκοπό να απλώσουν σαν σύννεφο πάνω από την ανυποψίαστη αρχοντοπούλα...

Και η Ισιδώρα Κοσμίδη κοιμόταν μακάρια στην έπαυλη του Καρτιέ Γκρεκ, εντελώς ανυποψίαστη για όλα όσα επρόκειτο να ακολουθήσουν!

Ποιο το όφελος να σκαλίζω τώρα τα παλιά; θύμωσε η Ραλλού με τον εαυτό της και ανακάθισε στο κρεβάτι, τινάζοντας από πάνω της το παρελθόν.

Η υγρή νοτιά που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο έφερε μαζί της τις μυρωδιές του νοτισμένου χώματος και της *τααλέγιας** από το διαμέρισμα του μπουάπη. Πάντα το γύρισμα του καιρού την ξεσήκωνε και έκανε το δέρμα της να μυρμηγκιάζει αχνιστό και αναστατωμένο. Το χέρι της σύρθηκε από τα γυμνά ολοστρογγυλα στήθη στο βελούδινο δέρμα των μηρών και πήρε βαθιά ανάσα από τη γλύκα που απλώθηκε χαμηλά στην κοιλιά της. Κατόπιν τα δάχτυλά της ψαχούλεψαν προσεκτικά το δεξί της μπράτσο και έσφιξε τα χείλη. Δεν ήταν ούτε πρησιμένο, ούτε καν μελανό!

«Κράτησε καλά το φρένο αυτός ο αφρίτης**!» μούγκρισε συγχυσμένη στη σκέψη του Κύπριου σοφέ.

Οι δυο τρεις γρατσουνιές που είχαν απομείνει ως ανάμνηση του πρωινού τρακαρίσματος δε θα έκαναν το πλουσιοκόριτσο να τη λυπηθεί και να την επισκεφτεί ξανά και ξανά.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι και έβαλε στα γρήγορα το πρόχειρο φουστάνι της. Το ύφασμα γλίστρησε πάνω στο ευαίσθητο δέρμα και η δροσιά του την έκανε να βογκήξει ηδονικά.

Έχω λοιπόν δυο προβλήματα! σκέφτηκε με ένα πονηρό χαμόγελο, κοιτώντας στον καθρέφτη το ελαφρά χτυπημένο χέρι της και τις τσιτωμένες θηλές και κατευθύνθηκε αποφασιστικά στην πόρτα.

* Τσιγαριστό σκόρδο με κόλιανδρο.

** Ο διάβολος.

Ήξερε πολύ καλά ποιος θα της τα έλυνε!

Θα πήγαινε στα γρήγορα το ποτήρι της περιγκιπέσας στον Ρασταμπάν και μετά θα τραβούσε γραμμή για το Καρμούς.

Στον δρόμο προς το Καρμούς, το λεπτό βαμβάκι του φορέματός της κατάπινε λαίμαργα την υγρασία, που κοβόταν με το μαχαίρι, και το ρούχο κολλούσε στο νεανικό κορμί που ασφυκτιούσε. Τάχυνε το βήμα της και χώθηκε στα δαιδαλώδη σοκάκια των αραπομαχαλάδων, εκεί όπου δεν πατούσε εύκολα Ευρωπαίου πόδι, με συντροφιά το ολόγιομο φεγγάρι, τις νυχτερίδες που στριφογύριζαν πάνω από το κεφάλι της και μια αγέλη σκυλιών, τα οποία την ακολουθούσαν απειλητικά, γαβγίζοντας από μακριά. Γύρισε άφοβα, στάθηκε ακίνητη και τα κοίταξε κατάματα γρυλίζοντας και γυμνώνοντας και εκείνη τα δόντια της. Εκείνη τη στιγμή τίποτε ανθρώπινο δεν είχε αυτό το πλάσμα. Τίποτε ανθρώπινο δεν είχε αυτό το βλέμμα. Τα σκυλιά οπισθοχώρησαν σκιαγμένα και το γέλιο της έσπασε τη νυχτερινή σιωπή. Δύσκολα γνώριζε τον φόβο, ίσως γιατί ποτέ της δεν είχε τίποτα να χάσει.

Συνέχισε τον δρόμο της, σίγουρη πως δε θα την ενοχλούσε κανείς. Η Αλεξάνδρεια είχε δύο πρόσωπα κι εκείνη ήταν η βασίλισσα του ενός, έχοντας βιώσει τη φτώχεια ως το μεδούλι και έχοντας ενώσει τα χνότα της με εκείνα των δύστυχων ψυχών που κατοικούσαν στο αλεστήριο των αραπομαχαλάδων. Επιτέλους τώρα είχε έρθει ο καιρός να γνωρίσει και να κατακτήσει και το δεύτερο πρόσωπο. Αυτό των Ευρωπαίων, της διασκέδασης και της κοσμοπολίτικης χλιδής.

Αυτό της έπρεπε, αυτό της άξιζε!

Οι πύρινες σκέψεις της διακόπηκαν μόλις έστριψε στη γωνία και βρέθηκε μπροστά στις τρώγλες όπου είχε στήσει τη μικρή του επιχείρηση ο Σουδανός.

Οι πελάτες που μαινόβγαιναν τις νύχτες ήταν ακριβώς εκείνα τα ερείπια από το ποτό και το χασίς, που όμως δεν είχαν χάσει τα τελευταία υπολείμματα της γενετήσιας ορμής τους. Έτσι

ο καραχάνα* του Χαμπούμπ έκανε χρυσές δουλειές μοσχοπουλώνοντας ξανά και ξανά τη μυρωδάτη σάρκα της Μουνίρα με το σοκολατένιο δέρμα, της Μπάντια από τον Λίβανο, που έδινε όσο όσο το κορμί της για μερικά γρόσια και λίγες ρουφηξιές όπιο στον τεκέ του Άμπντου, και της Σανέγια της αραπίνας με τα ελαφίσια μάτια και το θλιμμένο χαμόγελο.

Ήδη η γλυκιά χαννοτική μυρωδιά του χασίς γέμιζε το στενό και η Ραλλού πλησίασε την πόρτα με τη χαρακτηριστική λάμπα, όμως τη σταμάτησε η στριγκιά φωνή της κατάμαυρης φιγούρας. Η μισόγυμνη Μουνίρα ήταν ήδη μεθυσμένη από το αράκ** που την πότιζε ο Χαμπούμπ νυχθημερόν για να γλιτώνει από την γκρίνια της και ετούτη τη στιγμή τής έστειλε χίλιες κατάρες με αλαφιασμένο βλέμμα. Ετούτη εδώ ήταν γυναίκα του Χαμπούμπ και είχε έρθει μαζί του από το Σουδάν, για αυτό δεν μπορούσε να καταπιεί το γεγονός ότι ο αγαπημένος της ήταν τώρα τρελός για μια άλλη γυναίκα. Πόσο μάλλον για μια γυναίκα που δεν είχε το σφρίγος των γυναικών της φυλής της, μόνο ξεμυάλιζε τους αρσενικούς με τα ξεπλυμένα της μάτια και τα μαλλιά που έμοιαζαν με το κόκκινο χρώμα της ερήμου.

Η Ραλλού την πλησίασε βουβή και η Σουδανή την κοίταξε με μάτια που έκαιγαν από μίσος.

«*Αλ Σαϊτάν αλ άχμαρ!*»*** γρούλισε περιφρονητικά και έφτυσε στο χώμα ακριβώς προστά της. Οι ματιές τους αναμετρήθηκαν για μερικά δευτερόλεπτα, και ύστερα το πόδι της Ραλλούς τινάχτηκε υπολογισμένα και έδωσε μια γερή κλοτσιά στο πατημένο χώμα, κλείνοντας τη Μουνίρα σε ένα βρόμικο καφετί σύννεφο.

«*Σαρμούτα! Σαρμούτα!*»**** ούρλιαξε εκείνη ξανά και ξανά, τινάζοντας απεγνωσμένα τη βρόμα από τα γυμνά της μέλη και τα

* Το πορνείο.

** Ρακί από τον Λίβανο.

*** Ο κόκκινος Δαίμονας!

**** Πόρνη.

φτηνόρουχα που της είχε αγοράσει ο Χαμπούμπ. Αλίμονό της αν την έβλεπε έτσι εκείνος, τόπι στο ξύλο θα την έκανε ξανά.

Η Ραλλού έσπρωξε την πόρτα και οι παμπάλαιοι μεντεσέδες έτριξαν πονεμένα. Καθισμένοι στις σκισμένες μαξιλάρες ο Χαμπούμπ και δυο αραπάδες με λερές κελεμπίες και *ταρμπούς** έπαιζαν στα ζάρια το τελευταίο κρεβάτι της Μπάντια πριν ξημερώσει. Εκείνη τους κοιτούσε ανέκφραστη, με το μυαλό της να κολυμπάει στο αράκ και στο χασίς, χαμένη σε έναν δικό της κόσμο όπου δεν έμπαινε ποτέ κανείς άλλος.

Μόλις την είδε ο Σουδανός τινάχτηκε ολόρθος και η Ραλλού σκέφτηκε για άλλη μια φορά πως τον ήθελε όσο δεν είχε θελήσει άλλον άντρα στη ζωή της. Γυμνός από τη μέση και πάνω, φορούσε μόνο ένα λευκό σαλβάρι που τόνιζε τη λεπτή μέση και τη γεροδεμένη κορμοστασιά του. Οι μύες της πλάτης του σάλειπαν ολοζώντανοι κάτω από το μαύρο βελούδινο δέρμα, και το περήφανο τίναγμα του κεφαλιού τον έκανε να μοιάζει με στυλνένο εβένινο επιβήτορα που έτρεχε ακράτητος στην έρημο.

«Γιατί δεν ήρθες νωρίτερα; Σε περίμενα», της είπε στα αραβικά εκείνος. Τα μαύρα του μάτια πύρωναν από ένα αμάλγαμα πάθους και καυτού αδιέξοδου θυμού. Επούτη εδώ η δαιμόνισσα ήταν το μόνο θηλυκό που δεν τον φοβόταν και το μόνο που δεν είχε καταφέρει να υποτάξει!

«Είχα δουλειές», του είπε αδιάφορα και προχώρησε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν το κρεβάτι του. Γνώριζε καλά τον χώρο – είχε έρθει αμέτρητες φορές και είχε νιώσει ατελείωτη ηδονή στο αχυρένιο του στρώμα. Ο Σουδανός την ακολούθησε, με τα δόντια του να τρίζουν από άγρια λαγνεία.

Την είχε σταμπάρει να τριγυρίζει σαν φάντασμα στα σοκάκια του Καρμούς μια νύχτα κοντά έναν χρόνο πριν και δεν είχε χάσει την ευκαιρία. Μια ανόητη Ευρωπαία μόνη στους αραπομαχαλάδες ήταν ο καλύτερος μεξές για ένα κάθαρμα σαν τον Σουδανό. Στη θέα της ένιωσε το κτήνος μέσα του να θεριεύει και

* Φέσι.

το πέος του να γίνεται σκληρό σαν πέτρα. Έπρεπε να την πάρει αυτή τη γυναίκα και θα το έκανε ο Αλλάχ να γυρνούσε τον κόσμο ανάποδα. Φυσικά δε θα της ζητούσε την άδεια και ήταν έτοιμος να την αρπάξει από τη φλογάτη χαίτη της και να τη στριμώξει στην άκρη του δρόμου.

Όμως, τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα περίμενε και η αντίδρασή της τον έκανε να τα χάσει. Τον κοίταξε περιπαιχτικά με μια γκριζα ματιά που έκοβε σαν λεπίδα και στα χείλη της σχηματίστηκε ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. Κατόπιν τον πλησίασε τινάζοντας κι εκείνη τη φλογάτη χαίτη της και τα υγρά χέρια της σκόρπισαν ένα μεθυστικό χαρμάνι στην επιδερμίδα του.

Με ποιο σπάνιο άρωμα ήταν λουσμένη ετούτη εδώ η μάγισσα; Σίγουρα ήταν κάτι που δεν είχε αγγίξει ξανά τα ρουθούνια του και ο Χαμπούμπ ένιωσε να χάνεται στην ευωδιά του και μαζί να χάνει τον κόσμο. Πρώτη φορά στη ζωή του είχε συναντήσει θηλυκό που δεν τον έτρεμε... που δεν του υποτάχθηκε... που έπαιζε μαζί του επί ίσοις όροις.

Κι αν το σχέδιό του ήταν να την πάρει στα όρθια με την πλάτη στηριγμένη στον ξεφλουδισμένο τοίχο του διπλανού χαλάσματος, τελικά έγινε το αντίθετο. Τον καβάλησε εκείνη... επιτακτικά... δυνατά... άγρια. Και όταν την πλημμύρισαν τα κύματα του πιο συγκλονιστικού οργασμού που είχε ποτέ της, ο Χαμπούμπ ένιωσε τον κόλπο της να σφίγγει και να ρουφάει το πέος του μέχρι που το μυαλό του διαλύθηκε σε χίλια κομμάτια και όλη του η δύναμη ξεχύθηκε στο σώμα που τον δεχόταν λαίμαργα. Δεν τον άφησε να κρατήσει τίποτα για τον εαυτό του. Αφού του ρούφηξε κάθε ρανίδα αρσενικής ορμής, τον κοίταξε βαθιά στα μάτια, ψιθυρίζοντας λόγια ακατάληπτα σε μια γλώσσα που εκείνος δεν είχε ξανακούσει. Κατόπιν σηκώθηκε βουβή και εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι, παρατώντας τον σαν άδειο σακί στο βρόμικο σοκάκι.

Αυτό ήταν. Από εκείνη την ημέρα το μυαλό του και το σώμα του είχαν σκλαβωθεί από την ανάμνηση της κόκκινης δαιμόνιασας και ούτε που μπορούσε να αγγίξει άλλη σάρκα. Μάταια τον

πλησίαζε η Μουνίρα, ζητιανεύοντας δουλικά το άγγιγμά του. Δυο γκριζα μάτια τον κοιτούσαν με ειρωνεία και τον έκαναν να κλοτσάει τη γυναίκα του μακριά, λούζοντάς τη με έναν χείμαρρο βρисиών.

Στο όνομα του Αλλάχ, τι του συνέβαινε; Τι γητειές τού είχε κάνει;

Μέρες κουβαλούσε τη μυρωδιά της που δεν ξεκολλούσε από πάνω του και λίγο έλειψε να του σαλέψει. Την έβλεπε στον ύπνο του και την έψαχνε στον ξύπνιο του σε όλα τα σοκάκια του αραπομαχαλά, όμως αυτή ήταν άφαντη.

Τις νύχτες έπινε μέχρι λιποθυμίας και ξεσπούσε την οργή του στις τρεις κοπέλες του, που τον έτρεμαν, προτού πέσει αναίσθητος στο στρώμα του και λυτρωθεί έστω για λίγο από τον πόθο και την απόγνωση. Κι εκεί που είχε αρχίσει να απελπίζεται, όλα άλλαξαν.

Νόμιζε πως ονειρευόταν όταν την είδε να τον περιμένει έξω από τον καραάνα του. Όμορφη κι άγρια σαν την ανεμοθύελλα εκείνη... γιος του ανέμου* κι αυτός... ίσως γι' αυτό είχε παραδοθεί το κορμί και είχε αιχμαλωτιστεί η ψυχή του. Ήταν τόση η ανάγκη του για τη σάρκα της, που δεν τον ένοιαζε το ότι το παιχνίδι παιζόταν πάντα με τους δικούς της όρους. Αρκεί που ερχόταν κοντά του όποτε ήθελε εκείνη. Οι κοπέλες του –ιδιαίτερα η Μουνίρα– έσκαγαν από ζήλια, αλλά αδιαφορούσε για τέτοια μικροπράγματα. Στο κάτω κάτω δεν υπήρχε τίποτα που δεν μπορούσε να διευθετηθεί με ένα γερό ξύλο, κι έτσι οι άμυαλες έβγαζαν τον σκασμό.

Τα ίδια του έκανε και σήμερα. Του έκανε νόημα να κάτσει στο στρώμα και το γνωστό μαυλιστικό άρωμά της χώθηκε στα ρουθούνια του σαν το πιο ισχυρό ναρκωτικό. Χωρίς δισταγμό άνοιξε τα πόδια και τον καβάλησε στα γρήγορα. Χωρίς καμιά προετοιμασία – δε χρειαζόταν ούτως ή άλλως. Κι ενώ εκείνος

* Χαμπούμπ στα αραβικά σημαίνει «ισχυρός άνεμος». Είναι έντονη αμμοθύελλα που πλήττει συνήθως τα ξηρά μέρη της γης. Στο Σουδάν είναι κοινό φαινόμενο.

σφάδαζε στο κρεβάτι, αυτή απολάμβανε το πέος του να γεμίζει χορταστικά τον κόλπο της και ήδη ήξερε ότι ο άντρας από κάτω της ήταν ο καλύτερος εραστής που θα είχε ποτέ στη ζωή της. Άγγιξε με μισόκλειστα μάτια το μάγουλό του που το σημάδευαν οι τρεις χαρακιές των Σουδανών και συλλογίστηκε πως δεν ήταν ανάγκη να τον αφήσει πίσω. Κάλλιστα ο Χαμπούμπ θα μπορούσε να χωρέσει στον νέο της κόσμο, απλώς θα έπρεπε να βρει τον τρόπο.

Μισή ώρα αργότερα χανωμένη από το χασίς και από τη γλύκα του έρωτα η Ραλλού τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Το βλέπεις αυτό;» τον ρώτησε δείχνοντάς του το γδαρμένο της χέρι.

«Ναι», έκανε εκείνος ρουφώντας μια τζούρα από το στριφτό και φύσηξε ψηλά τον καπνό.

«Θέλω να με χτυπήσεις ακριβώς εκεί. Θέλω να με πονέσεις πολύ!» του είπε κι εκείνος ανασηκώθηκε μπερδεμένος.

Τι σημαίνουν όλα αυτά;

«Δεν μπορώ...» ξεκίνησε να της λέει, αλλά τον έκοψε αμέσως, χωρίς περιστροφές.

«Μπορείς! Φρόντισε, όμως, να μη μου το σπάσεις!» τον πρόσταξε κι εκείνος έμεινε για αρκετές στιγμές ακίνητος.

Το θαύμαζε ετούτο εδώ το διαβολοθήλυκο. Κάτι είχε βάλει στο μυαλό της και δε λογάριαζε ούτε φόβο ούτε πόνο. Περισσότερο αυτός δειλίασε και όχι εκείνη! Τελικά έκανε αυτό που του ζήτησε και όλοι μέσα στον καραχάνα άκουσαν την άγρια κραυγή της.

Το πλατύ ικανοποιημένο χαμόγελο που άνησε στο κατακόκκινο στόμα της Μουνίρα πάγωσε όταν είδε τον άντρα της να βγαίνει κρατώντας προσεκτικά στα χέρια του τη *σαρμουτά* και να τη βγάζει με τρυφερότητα από την τρώγλη. Την κουβάλησε ως τα όρια του αραπομαχαλά και μόνο λόγω της επιμονής της δεν την πήγε μέχρι το σπίτι της.

Θα το έκανε. Θα έκανε ό,τι του ζητούσε. Γιατί του ήταν πολύτιμη!

Ξέρεις γιατί δε διστάζω να σε θυσιάσω; Γιατί είσαι ζυμωμένη στα κύτταρά μου. Δεν υπάρχουν όρια μεταξύ μας. Δεν είμαστε δύο, είμαστε ένα... Μια ψυχή σε δυο κορμιά... Και δεν πειράζει αν πεθάνει η μια... Αρκεί να ζήσει η άλλη! Αποφάσισα να ζήσω εγώ, αλλά πάντα θα σε κουβαλάω κολλημένη επάνω μου! Γιατί εγώ είμαι εσύ!

Δυο γυναίκες, μια αμύθητη περιουσία, ένα τρανταχτό όνομα και το πιο σημαντικό ερώτημα: Ποια από τις δύο είναι η πραγματική Ισιδώρα Κοσμίδη;

Η φατρία του Κύκνου και η φατρία του Δράκου, δυο οικογένειες με απαρχές χαμένες στον χρόνο, που γεννούν τις πιο δυνατές μάγισσες της Αιγύπτου. Γυναίκες αντίπαλες που φέρνουν στην ψυχή τους το φως και το σκοτάδι.

Μια ιστορία γεμάτη γητειές, ξόρκια, μπαχάρια, σερμπέτια, βοτάνια και γλυκό καπνό ζυμωμένο με μέλι, που σε ταξιδεύει στην πιο μαγική πόλη της Ανατολής, την κοσμοπολίτικη Αλεξάνδρεια, την πόλη με τα δυο πρόσωπα. Και κατόπιν η μετάβαση στην Αθήνα και η τελική αναμέτρηση τη δεκαετία του '60. Ένας αγώνας μέχρι θανάτου.

ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΔΕΝ ΤΙΣ ΧΩΡΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΟ...
ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4142-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26276

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η